

8264/12
Годовище. Св. Рісн

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІСНИК

Vol. II—No. 8-1

DECEMBER-JANUARY, 1930

“Я дорога й правда, й життя.” — Іоан. 14:6.

EVANGELICAL HERALD

Ukrainian and Russian Baptist Monthly
387 Boyd Ave., Winnipeg, Man.

EVANGELICAL HERALD

**Published by the Ukrainian and Russian Baptist
Convention of Western Canada.**

This is the Ukrainian paper in North America to carry the Gospel message to more than half a million people on the American continent.

Our desire is to deliver the true Gospel message to every Ukrainian home in their native tongue.

The publishing of this monthly depends on free will gifts of all believers in Jesus Christ. Every believer is a debtor to the unsaved ones, and still more to those who have never heard the Gospel of saving Grace.

Will you join in this great effort and pay your debt that you owe to the New Canadians?

Kindly write to the editor:

Rev. Ivan Kmeta, 71 Barber Street, Winnipeg, Man.

УВАГА!

Редакція „Єв. Вістника” робить такі пояснення.

У Новому Році часопис буде друкуватися регулярно, коли надходитимуть достатні пожертви на покриття друкарських і поштових розходів. Знову просимо шановних читачів і передплатників не забувати про цю ділянку проповіді Євангелії і допомагати „Є. В.”

В звязку з перевантаженням в роботі брата редактора, проситься всі **грошові висилки**, --- замовлення на „Є. В.” і пожертви, посилати в адресу касієра журналу:

Rev. I. A. Kmeta, 387 Boyd Ave. Winnipeg, Man.

А листи з матеріялами для друку у „Є. В.” посилати в адресу:

Mr. P. Skraba, 389 Selkirk Ave., Winnipeg, Man.

Shirah

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІСНИК

ОРГАН РУСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО СОЮЗА ЗАХ. КАНАДИ.

Число 8—1

Грудень, 1929 — Січень, 1930.

Рік II.

ДИВНАЯ НІЧ...

Дивная ніч, святая ніч!
Тихий сон все повив,
З радістю в серці Марія не спить,
Дивне Дитятко у яслах лежить,
Людам Спаситель родивсь,
Людам Спаситель родивсь!

Дивная ніч, святая ніч!
Ангел з неба з'явивсь
І пастухам ніжно він проказав —
О, не лякайтесь, Бог радість Вам дав,
Людам Спаситель родивсь,
Людам Спаситель родивсь!

Дивная ніч, святая ніч!
Мир в гріхах вже стомивсь,
На муки Сина за нас Бог послав,
Щоб визволення заблудшим нам дав,
Людам Спаситель родивсь,
Людам Спаситель родивсь!

Арфа, ч. 1.

Учора і сьогодні, і віки тому — Він той самий...

Він любить людність, як і любив, коли йшов хресну дорогу на Голготу, коли умирав за грішників, коли терпів мучення на хресті...

Він той самий буде і в 1930 році — повний любови і милости до людей.

Бажемо ми, щоб Він вів нас у таємничу будучину Нового Року?

Він той же — правдивий Пастир людства. Перемінюються наші вороги, лишають вас другі, перемінюються речі в природі, але Він — незмінний у вірності і правді Своїй. Буде хвилюватися піняве життєве море, будуть метушитись люди і піднімати голос проти Христа, проти Його народження і існування, але Він — лишиться все тим же правдивим, незмінним, що веде людей до славного кінця.

Він достойний бути нашим Вождем завжди — і в 1930 році.

З надією на його поміч, любов і вірність підемо далі у таємність майбутнього.

Лише кілька коротких днів — і постукає Новий Рік...

Але тихо — спокійне серце віруючого — Христос учора і сьогодні і повіки Той же... Евр. 13:8.

І.К.Е.

НАДЗВИЧАЙНЕ РІЗДВО.

(Нарис.)

Гнат, заможний селянин, відвідавши кілька зібрань, де вчили людей, що нема Бога, переконався, з балачок так званих „учителів”, що релігія є затуманення для народу. Бувало, моливсь Богу, ходив до церкви, скільки разів паломничав до Києва та до других святих місць, а тепер й думати не хоче про Бога. Перестав молитися. Встане рано, поснідає, працює цілий день, а вечером знову спочиває, навіть не думає про щось, або про когось, хто дає йому силу жити в світі. Ходить як прибитий й слова доброго не скаже нікому; діти бояться батька, не довіряють старому. Біда в сем’ї, незгода, печаль, темнота... Гнат не засміється до жінки,

ні до дітей, а спустивши голову завжди з нахмуреними бровами, щось бурмоче собі під ніс, плює на землю після ковтання важкого диму чорної люльки. Часами проклинає священиків, церкву, Бога, Христа; а часами ввійшовши в хату, гримає кулаками в стіл та грубим голосом викрикує, забороняючи жінці ходити до віруючих на зібрання.

Недавно це стало, може тиждень тому назад. Зобачимо, що скажуть старші діти, Павло і Наталка, як приїдуть з школи на вакації різдвяних свят. Павло кінчає гімназію, а Наталка тільки що в шостому класі. Вони не знають, що сталося з їх любим батьком.

Надходять Різдвяні Дні. Люде як звичайно збираються кожного дня по городах, видно вогнища, де смалять годованих свиней. Жінки перуть, миють всіляке начиння в хаті, масується землю. Все жие. Наш Гнат — ані з місця. Сказав своїй жінці, що й не торкнеться пальцем до приготування на свята. Гнатиха вже й сльози виплакала, умоляючи старшого дозволити їй хоч щось приготувати для дітей. Ні, не дозволив.

— Натовчи хоч куті, або дозволь мені товкти, хай діти тішаться, так довго вони чекали, а тепер... — плачучи промовляє Гнатиха.

— Нащо тобі кутя; нема Різдва, нема куті, нема Христа, нема Бога, нема нічого, ми самі боги. Начали вірити в якогось там Христа, або він коди жив?! Не вірю в нічо, коли не бачу, — грізно кричав Гнат.

— Ти-ж святкуєш день народження Тараса Шевченка та других людей?

— Історія свідчить, що Шевченко жив, його твори та-лож — розумієш! — відповів Гнат.

— Христос жив, Євангеліє говорить так, і в історії на-писано про Нього, хай но Павло приїде з міста, він усе то-бі розкаже, він знає історію.

— Е, твоя історія; нема Різдва сього року і не буде по-ки я жити буду, — Так сказав Гнат, зачинивши за собою двєри, вийшовши надвір, щоб не слухати прохань жінки.

Сонце повернулось до заходу з полудня. Мороз трі-щав на дворі все більше та більше, коли холодний вітерець

дмухав. Всюди було смутно, навіть горобці, посідавши юрбою проти вітру, насторчивши піря, сумували мовчки про недолю їх життя. Було тихо, тільки від часу до часу було чути голос подорожних, йдучих шляхом до дому з міста. Так пройшов день. Смеркло.

Гнат позапорував худобу, пішов спати, не сказавши ні слова жінці. Виліз на піч, де спав його найменчий шістьлітній синок. Нечаєнно розбудив дитя, а воно до нього:

— То ти, тату?!

— Так, Василько, а що?

— Ти перебив мені сон. Мені снилося, що ми мали Різдво, ялинку. Ти купив мені гостинців, гармонію і всього. Снилось мені, що янголи з неба співали якусь гарну пісню про Христа — маленького хлопчика в яслах. Він такий був гарний, я тримав його на руках. Тату, я навчу тебе одну коляду на Різдво, янголи її співали, ту саму, що мама мене навчила. Слухай, тату, я не можу співати, але знаю слова. „Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення”, поможи мені співати, га?

— Не знаю, сину, хай мама вчить тебе. Я не знаю тої пісні. Завтра, як встанемо, мама навчить, а тепер йдемо спати.

Хотілося було Гнатови пояснити Василькови, що Христос — малий хлопчик ніколи не існував, не родився. Що немає ніяких янголів, ні Бога, що нема Різдва, ні ялинки, але боявся, що дитя розплачеться і недасть спати.

Незаабром пробудилася і Катерина, десять-літня дочка Гната, котру він дуже кохав і вчувши голос свого батька, почала й собі говорити до нього.

— Тату, мені снилося, що Павло і Наташа приїхали з міста, привезли мені дуже гарну ляльку. А маленька Євангелія то була найлучший подарунок для мене. Я так довго молилася, щоби Бог мені дав маленьку Євангелію — аж ось маю. Яка я рада. Тату, ти молись також, щоб Павло і Наташа привезли мені Євангелію, ти обіцяв колись. Чи ти молився вечером, як йшов спати про Євангеліє?

— Так, як колись моливсь, — відповів батько стараючись обминути питання.

— А вечером також?

— Так! — обізвався крізь зуби, ніби сам до себе, Гнат. Серце його все скоріще і скоріще билось. Страх і стид заглядавав йому в вічі. Совість гострими стрілами рвала його серце, бо неправду сказав своїй, любій донці, котру так кохав.

Тихо. Темно в хаті по кутках та затінках. Блідий місяць світив дуже ясно. Зорі озолочували чорно-синє небо. Все усміхалося. Проміння місяця заглядало в усі куточки світа, де не було перешкод; заглядало в Гнатову хату. Нагадало йому про чудове творіння Великого Творця. Цвіркун цвіркав десь у запічку, співав свою веселу пісню. Монотонні звуки годинника постійно відбивалися на барабанних перепонках Гнатових ушей. Йому здавалося, що секунда за секундою несе його в сферу вічності, де кінця ніхто не знає, ні початку ніхто не видів, крім Того, що створив початок. В його душі пробігали невідомі думки; деякі впилися, як гадюки кругом серця. Думка, що „Бог є” ніколи не відлетіла від нього, але він дуже старався насильно вірити, що Його нема; старався думати про другі річі, на котрі він міг дивитися: про місяця, зорі, про землю. Пригадалося йому з слів його сина, Павла, учня гімназії, що налічено астрономами мільйони і мільйони зір, а кожна зоря є багато більша землі, декотрі тисячі разів більші неї. Як, питання проходило йому, все це почалося? Знову щось підказувало Гнатові, що без Бога нічого не може існувати, бо Він один лиш є джерелом життя та начала. Залишив він думати й про се, щоби звільнити свій розум, але ніяк не міг. Як діти будуть проводити Різдво? Як Павло та Наталка привитають переконавання свого батька? Не спав старий... А що заснув, тяжкі сні збуджували його від часу до часу. Радий був би дочекатися ранку чим скоріш, але час тягнувся довго.

Встав тихо, зііз з печи, вбрався і вийшов на двір. На дворі було надзвичайно гарно, ясно, хоч голки збирай. З просоння десь гавкали собаки. З ліса, на північній стороні хати чути було ніби виття вовків, а легенький вітерець помагав кожному звукові летіти на південь. Страшно і спокійно... В серці Гната був неспокій. Не стоялося йому на дворі, по перше що був кріпкий мороз, а по друге, що мучила його совість.

Ввійшов в хату, напився води, розібравшись, посидів трохи на лавці, а потім поліз знову на піч. Годинник вибив як раз пів до першої. Довго ще до досвітка... Надоїсть старому жити сих кілька годин. Не спалося...

Досвіток. Гнат давно встав вийшов на двір поратися біля худоби. Нагодував, напоїв, і став лаштувати сані для подорожі. Гнатиха розпалила в печі, внесла води і взялася приготувати снідання для сем'ї. Діти повставали, вчепилися до матері, розказуючи їй про їх сни, особливо Василько тішився словами пісні, яку навчила його мати, і яку співали янголи. Докучав їй, просив співати ту пісню знову і знову, але працююча мати не мала багато часу турбуватись довго з синком. На дворі похолодніло, дужий вітер віяв з півночі. Все гіршало і гіршало. Замітало улиці, двори. Незабаром і Гнат ввійшов в хату сумний, невиспаний, сів біля стола, закутив люльку, чекаючи снідання. Діти вмиг взяли до батька.

— Тату, — Василько, — навчи мене співати ту пісню, що янголи співали на Різдво пастушкам.

— Не знаю, синку, тої пісні, мама хай навчить, — обізвася батько, похиливши голову на долоню, обпираючись об стіл.

— Що тобі снилося, тату, що ти такий сумний? — ласкаво запитала Катерина.

— Нічого не снилося, дитино, я не сумний, — відповів батько.

— Ні, тату, ти сумний. Бувало, ти такий добрий був до нас, купуєш нам гостинців, береш нас на руки, учиш нас молитись, смієшся до нас і до мами, а тепер ти змінився. Чи ти хорий? — говорила Катерина.

— Ні...

Гнатиха поставила снідання на стіл біля чоловіка. Вона і діти поклонювали голови, подякували Богові за їду. Гнат їв. Тихо біля стола.

— Гнате, після обіду поїдеш на станцію по дітей, а я зараз візьмусь поратись трохи в хаті, щоб їх приїзд зробити радісний для них. Візьми досить кожухів, щоб не замерзнути, бо заверюха, — ласкаво говорила жінка до Гната.

— Добре, — відповів він.

Звернуло з обіда.

Заверюха гуляла. Сані були приготовлені. Запрягав два молодих лошаки. Сів Гнат, стрепенув віжками, коні зірвалися і вмить зникли з очей Гнатихи. Діти дивились через замерзле вікно. Заверюха гуляла кругом хати, не було видно ні стежки, ні дороги, ні хат сусідських...

Проїхав Гнат приблизно п'ять верстов шляхом, повернув в правий бік у поле. Коні бігли, копаючись в снігу. Проїхав поле, ліс, а потім знов безкрайні степи снігу перед його очима. Не знає, куди дорога веде. Незнайомі місця. Спустив віжки старий, дав волі молодим лошакам. Їхав довго... Іютемніло... Не видно ні хатів, ні дороги, ні неба, крім якихсь великих дерев, що зустрічалися йому подорозі від часу до часу. Упевнився Гнат, що заблудив. Страх налягав на його душу. „А як Павло та Наталка приїдуть до дому? А що як загину тут в полі?“... Коні йшли поволі, притомившись. Аж скочили вони в бік хропучи і несучись вперед. Гнат вчепивсь за рачина; вішки волоклися під саньми. Зрозумів він, що тічка вовків напала на нього. Коні гнались з усіми силами, сані скакали в усі сторони. Не стало сили держатись за рачина, впав неборака...

Павло і Наталка приїхали на стнцію потягом, чекали на батька, але коли начало вечоріти, взяли „ізвозика” і спокійно приїхали до дому.

— Де батько! — сплеснула руками мати, вийшовши з хати.

— Або що?! — одноголосно спитали діти.

— Поїхав за вами... пропав... Нема, а пропав без Бога... горе мені...

Діти ввели матір в хату, утихомирили її і почали розликувати про все. Розказала вона їм, що сталося з старим. Діти старші як і менші слухали з журбою недобрі вісти.

— Нічого, Бог навчить його, будемо молитись, щоб все йшло до доброго. Навіть в цей час, як будемо молитись, та то згадає про Бога, — задумчиво говорив Павло.

Моляться. Ніхто нічого не говорив цілий вечір, всі молилися від часу до часу. Ніч пройшла без сну у сем'ї Гната. Малий Василько пробуджувався, кричав, що батько

приїхав, але не було його. Щось застукало на дворі. Павло вибіг на двір. Всі зраділи. То були коні ледви живі, і голі сани. Пропала-б надія, але Бог живе в серцях Гнатихи та в дітей.

Настав ранок. Позбирав Павло людей шукати батька. Поїхали. Найшли... Засипаний снігом лежав старий, окутаний кожухом. Ноги покорчили... Дихав, але був без пам'яті. Взяли до дому, а звідтіль до найблищого міста в госпиталь. Віддали під опіку доктора, а самі до дому.

В дома неспокій, але Павло бодрив сем'ю, що батько буде жити. Всі радувались і дякували Богу за відповідь на молитву.

Приготувались на Різдво. Наталка з матір'ю порались при хатній праці. Надійшов вечір, посідала сем'я біля стола до вечері без батька. Сумно було.

Рано, на перший день Різдва поїхав Павло до лікарниці. Батько впав синові на плечі з сльозами.

— Прости, сину, я вже не такий, яким мене мама тобі об'явила. Я буду слідовати тому, що мама, ти і усі мої дорогі діти слідуєть... Прости...

Поїхали до дому. Що за радість була в сем'ї Гната того Різдва! Янголи співали „Нову пісню” знову, яку співали колись при Народженню Христа Ісуса, Спасителя людей і учителя Правди.

К. Олійник.

КЛЮЧ ЗНАННЯ ЦАРСТВА БОЖОГО.

VI.

Хто може бути спасеним.

Кожний, хто бажає бути спасеним. Розбійник, вже умираючи на хресті, звернувся з вірою до Ісуса і зістав спасений (Лук. 23:42, 43). Так бо Бог полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен віруючий не погіб, а спасення знайшов. В тім слові „кожен” і ти, дорогий читачу, зачислений (Йоан 3:16).

Бог хоче, щоб всі люде спаслись і прийшли до пізнання правди (І. Тим. 2:4). Хіба-ж Мені безбожникова смерть лю-

ба, говорить Господь, а не те, щоб він навернувся з дороги своєї та й жив? (Езек. 18:23—32). Говорить Господь Бог: Оберніться і жийте (І. Тим. 2:3, 4).

І буде, що всякий, хто призове ім'я Господнє, спасеться (Діян. 2:21).

Нині для тебе вибрана пора, для покаяння і спасення (ІІ. Кор. 6:2).

В справі спасення Бог від тебе не вимагає нічого, але радше хоче тобі дати. Прийми той дар Ісуса і спасешся.

Христос того прийшов на землю, щоб грішників спасти (Лук. 19:10).

Ти погибший, дайся Йому спасти нині, бо завтра може бути за пізно. Хто приходить до Мене, не вижену геть (Йоан. 6:37).

VII.

Як дається спасення?

Спасення є дарунок від Бога всякому грішникові, на котрий він не заслужив. Оправдуються-ж дармо, благодаттю Його, викупленням, що в Христі Ісусі (Рим. 3:24). Благодаттю бо ви спасені через віру, і се не від вас, Божий дар: не від діл, щоб ніхто не хвалився (Ефес. 2:8—9, Откр. 21:6, 22:17, Ісаї 55:1).

Чоловік не може спасення заробити собі, ані купити, ані придбати монашим життям. Це є дар Божий і так даремно дається чоловікови, як воздух, або сонце (ІІ. Тим. 1:9). Коли ми хочемо спасення заробити своїми добрими ділами, то ми відкидаємо Божий подарунок і гордуємо ним, за що Бог гнівається. Ми є всі грішниками і засуджені на смерть, але Бог в Сині Своїм подарував нам життя (Рим 6:23).

Ніхто за нас того дару не може прийняти, ми самі особисто мусимо прийняти.

VIII.

Що спасає грішника?

Кров Ісуса Христа, пролита на Голготі. Ні церква, ні ніяка релігія, ні ніякий достойник. Знаючи, що не тлінним сріблом, або золотом, викупились від марного життя вашого, від Отців переданого, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного Агнця (І. Петр. 1:18, 19). Коли в світлі ходимо,

яко-ж Він сам у світлі, то маємо спільність один з одним і кров Ісуса Христа очищує нас від всякого гріха (І. Йоан 1:7).

Бо Він Того, Хто не знав гріха, за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Йому (ІІ. Кор. 5:21, Мат. 1:21, Жид. 7:25, Ефес. 2:5, Діян. 4:12, Рим. 5:9, Кол. 1:14).

ІХ.

Як можна пізнати неспасеного чоловіка?

Або хіба не знаєте, що неправедні царства Божого не наслідять? Не обманюйте себе: ні блудники, ні ідолослужителі, ні перелюбники, ні пещені, ні мужоложники, ні злодії, ні злоріки, ні п'яниці, ні хижаки, царства Божого не наслідять (І. Кор. 6:9, 10). Спасений чоловік має в собі у своїм життю нові овочі, не овочі натурального Адамового пня, але по Христі, що є возродженням з вище.

Ось овочі натурального чоловіка, по тілу, Адамової дички. Явні діла тілесні, о це-ж вони: перелюб, блуд, нечистота, розпуста, ідолослуження, чарування, ворогування, свари, ненависть, гнів, суперечки, незгода, ересі, завість, убийство, п'янство, бенкети і таке інше. Се наперед говорив вам, що хто таке робить, ті царства Божого не наслідять. (Галат. 3:19—21, Откр. 22:15, І. Йоан 3:8).

Ось овочі спасеного чоловіка, в котрому зраз небесний нащиплений, а старий Адамів зрізаний. Він роджений від Духа і має Духові овочі. Любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, вдержливість (Галат. 5:22—23, І. Йоан. 3:3, 2:6, 3:10, 3:9, Рим. 6:6, Рим. 8:9).

Христос говорить, по овочах пізнаєте їх. Не може лихе дерево родити доброго овочу, ані добре дерево лихого (Мат. 7:9). Від нині, тоб то, відколи вони стали спасеними — тим-же, хто в Христі, той нове сотворіння, старе минуло, а нове все стало (ІІ. Кор. 5:17).

Х.

Чи може чоловік ще в цім життю знати, що він спасений?

Так, віруючий в Ісуса Христа є певний своєї надії спасення. Бо-ж Христос обіцяв і держить ту обіцянку, для вірую-

чих і вони довірившись Йому, і на тому як раз, спочиває їх запевнення і надія.

Правдиво, правдиво говорю вам: що хто слухає слово Мое і вірує Пославшому Мене, має життя вічне і на суд не прийде, а перейде від смерти в життя (Йоан. 5:24, Йоан. 6:47, I. Йоан. 5:12, 13, I. Йоан. 2:25).

Отже віруючі в Ісуса Христа неосудяться, а невіруючі бже осуджені, тому, що не вірували в ім'я Сина Єдинородного. Суд лежить в тому, що світло прийшло на світ, а люде полюбили більше темряву, ніж світло, тому що діла їх були злі (Йоан. 3:18, 19).

Дух Божий свідкує їхньому духові що вони діти Божі (Рим. 8:16).

До віруючих Христос говорить словами запевнення. Я йду і наготовлю вам місце і знов прийду і прийму вас до себе, щоб там де Я буду і ви були. (Йоан. 14:1—3).

Таке запевнення Христос дає своїм вірним. Бувайте завжди готові дати відповідь всякому, хто домагається про вашу надію (I. Петр. 3:15).

Яке щастя, коли чоловік має цю надію, його ніщо не застрашить, він стоїть на скалі Христа, котра стоїть на віки. Дорогий читачу, яка твоя надія? Чи ти ще можливо далі в такому положенні. Без Христа, не маючи надії, у безбожнім в світі (Ефес. 2:12, Кол. 1:21, Ефес. 4:22—31).

(Далі буде.)

П. Кіндрат.

ГІРКЕ ЖИТТЯ БЕЗБОЖНИКІВ.

(Докінчення.)

Апостол Павло в посланні до Римлян учить, що ми не прийняли духа неволі на боязнь, а духа всиновлення. Ним і кличемо, Боже, Отче наш (Рим. 8:15). Христос не бажав Собі мати нас чолобитних невільників, або дивачних гуртів людей у кручих одягах з почепурним лицем, відокремлених від світа — людей гонимих їх власною совістю.

Він хотів мати людей вільних, подібних Апостолам,

щоб жили для Него не з примусу або вирахування, а лише з доброї волі і їхньої любови до Него. Сам Ап. Павло, коли наслідував за Христом, зазнав в Йому невисказані пахощі благ, заявив перед римськими христіянами, що від любови Божої не розлучать його ні сили земні, ні нібесні (Рим. 8:38, 39).

Для того чоловік, будучи чужим тим благодатям і життю, що закрите в Ісусі Христі, повне радості і любови, по бажанню серця свого, може теж зарівно з тими наведеними Божими людьми, мати повне Божої благодати життя. По Слову Божому чоловік сотворений на подобиє Його. Тому не повинно бути ніяких перегород, щоби ми в життю і в ділах наших не мали бути подібними Йому. Пора і нагода кожний час дуже відповідна (II. Кор. 6:2). А прийнявши ті святі принципи й права Господні до серця нашого, тоді і сонце і зорі небесні і весь горизонт матиме для нас інше значіння. Небеса проявляють Славу Божу, а виднокруг небесний творчість рук Його. Тоді ми й Господній День неділю стрічатимемо з радістю, як ранні пташки сходяче сонце. Так, що як би й ходити нам по долині тіни смертної, то не убоємось жадного лиха, бо Він буде з нами; Його палиця і підпора піддержить нас.

III.

Коли ми відмовимось „чинити добре і весело позирати”, тоді ворог у дверях чигає на нас. Цей ворог — гріх є тою причиною людського неспокою з давнєзних давен. Це він, що занепокоїв родичів людства, Адама і Еву, коли вони стались нагими та скрились від лиця Господнього. Це він, що забрав спокій душевний Каїна і надав йому іншу міну лица. Це він що трівожив царя Ахаба і царицю Ізабелю сущою і голодом. Це він, що наніс на царя Валтасара ляк і переполох так, що лице його змінилось, думки затрівожились, крижі ослабли і коліна почали вдаряти одно об друге. Це він, що повсякчасно манить людей і замість радості дає їм плач, замість багатства — біду, замість роскошів — злидні. Це він є тим фактором найгірших людських страдань — положення самого пекла, куди і гонили всіх корячущихся йому людей. Це він, як немилосердний коли стоїть у дверях і чи-

гає на кожного, що не живе по волі Божій. І раз не зірве чоловік з ним своїх навичних зносин, не возьме обороту в іншу добру сторону, раньше або пізнійше відбере свою нагороду. Нагороди його — смерть (Рим. 6:23).

Проповідник Сперджен подав про грішника такий образець. Був собі багатий пан. Він мав коваля, котрому повелів скувати певної довжини ланцюг. Коли коваль той ланцюг скував, принесено його перед пана. Пан подивився і сказав ковалеві кувати ланцюг ще раз такий. Коли коваль зробив ще раз такий, то пан повелів, щоб кував ще раз такий і ще раз такий. А вкінці, коли вже був довгий без міри, пан звелів слугам своїм, щоб тим ланцюгом того коваля скувати і кинути в темницю.

Подібне діло робить гріх із чоловіком. Як що чоловік постійно є вірним гріху, як цей коваль панові своєму, не перестає бути слугою йому, то він вкінці зв'яже чоловіка **всякими пекольними вязами** і кине його в страшне, гірке положення. Для того, коли згрішив чоловіче, коли докоряє тебе совість, коли не маєш душевного спокою, знай, що той ворог — гріх у дверях чигає на тебе. Пам'ятай Біблійну Божу правду, що гріх ваш, знайде вас (4 кн. Мойс. 32:23).

IV.

„Ти-ж мусиш панувати над ним”. Це речення кидає нам всім надійне світло. Коли тільки ми готові поставити себе в положення Божого повеління, в цей момент, не рабами, а панами над гріхом годні ми бути. Панування над ним не залежить від наших власних сил, а лише від трівкої спільності з Богом. Сам собою чоловік не годен, бо сказано: „Не можете без Мене нічого робити”, але через спільну кооперацію з Ним ми годні все. Все здолію в Христі, що мене покріплює, грімко звучить досвід Апостола Павла (Фил. 4:13). Господь завжди близький нам на поміч (Іс. 59:1, 2): Ось рука Господня коротша не стала, щоб рятувати, ухо Його не вглухло, щоб чути. Ні, се переступи ваші з Богом вас розлучили. Звідтіля й бачимо, що ми можемо мати мирний союз з Господом, коли тільки хочемо. Коли тільки безбожник готов путь свою покинути і беззаконник помисли свої та повернутись до Господа, а Він не загається, щоби поми-

лувати і підкріпити приходящого (Іс. 55:7). Потому, для кожного упавшого чоловіка є надія. Кожний може „весело позирати”, мати мир із Богом і панувати над гріхом. Тут вимагається лише постанова чоловіка, а відтак зусилля. Повищий текст каже, „щоб ми панували над гріхом”. Значить: я маю панувати над ним, маю любити ближнього, маю любити Бога.

На закінчення, коли знайдеться якийсь читач, що чується відчуженим від Бога, що утратив свою Божеську постанову і радість з Божого релігійного життя, ми рішучо кличемо на підставі Божественної Євангелії Ісуса Христа, що для него є всяка можливість мати pokій з Богом і „весело позирати”. Такому лише зробити ту святую Божу постанову, подібно, як зробив блудний син: „Уставши, піду до батька мого”. О, скільки то упавших людей дізнали благ і райської радості, зробивши таку постанову! Це діло Боже, легке! Спробуйте та дізнайтесь, який благ Господь; щасливий чоловік той, що вповає на Него (Пс. 34). Із повищого видимо:

1. Стан безбожника.
2. Стан чоловіка Божого.
3. Гріх — фактор всіх людських страждань.
4. Вихід і клич до Божого Життя.

Господи, Спасе наш, ми молимо Тебе, поможи змученим знайти цей корінь зла, що заслонює Твоє ясне лице і не дає спокою серцю. Помози з рішенням серцем і в душі послуху скинути гріховний тягар з себе і вільним серцем зажити повним життям так, щоб світло могли позирати і статись гідними Твоїми дітьми Тобі на Славу. Амінь.

Я. Зінків.

„РУССАЛІСТИ“ АБО „ДОСЛІДНИКИ БІБЛІ“.

Від давна відчувалася потреба, щоб ми, Єв. Хр. Баптисти, сказали слово про блудну науку Руссалізма. Цього вимагала справедливість. Ті, що держать непохибно віру євангельську, повинні указати в пересторогу другим про блуди хитрих оманників, як також були голоси від декотрих, що були затронуті тією наукою, або ревність за других, проси-

ли пояснень. Не маючи свого журналу, пояснення подавалися особисто.

Тепер же, хоч ця блудна наука Русселя подібно другим, що вставали на горизонті і падали, також переживає передсмертні агонії — потухає, однак се ще можливе, що на якийсь час цей блуд задержиться між нашим народом, не так вже тут, як у старім краю, куда так щедро посилається все, що можна на пропаганду і тому, що се явище вродилось у англійській мові і все чорно на білім, що було наукою і пророчтвом тепер, після всіх поправок і перекручувань здано в архів, як помилки, плутні і брехні, а на місце того всего фабрикується що-небудь нового, але наші люде, не знаючи сего, а зустрічаючи хитрих та облесливих післанців від збанкrotованого гуртка під назвою „Дослідники Біблії”, приймають цю науку, прибираючи собі те лиш гарне ім'я, не знаючи, що є більш з тим. Тому ми на цей раз хоч коротко укажем на головні точки мильної науки Русселя, щоб кого-небудь остерігти, а зведеними помочи вибратись на денне світло („назад до Джерела!” — як сказав прозрівший „Досл. Біблії” Хомяк). Як що у них вистарчить геройства признатись, що були зведені, як каже той-же Хомяк, тяжко покинути всякий блуд. „Руссалізм” — назва секти і походить від її основателя самозванця — пастора Русселя, котрий будучи майже неуком, бо як сам зізнався у Памільтонськiм суді, що лиш мав науку публичної школи, від року 1874. почав проповідувати свої нові думки, котрі не годились зі словом Божим, бо він де міг перекручував Біблійні слова, а деякі зовсім відкидав, кажучи, що то не добре перекладено, хоч сам навіть і алфавету не знав оригінальних мов Біблії, як то грецького, гебрeйського і латини. Він учив, що Ісус Христос не був Бог до свого вочоловічення, а лише найвисший з духів Ангелів, Арх. Михаїл, і що був сотворений Богом. Це написано в його книжках, англ. видання, S.S. Vol. 1, pp. 117—178 і Vol. V, pp. 84—88.

А ось що говорить сам Христос, і свідоцтво св. Письма. А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе самого славою, що мав Я в Тебе перш ніж світу бути (Єв. Іоан. 17:5). У почині було Слово, й Слово було в Бога й Бог було Слово... І Слово тілом сталося... Як Єдинородний від Отця (а не сотворений) (Єв.

Йоан. 1:1—14, Приноніс, 8:23, оан. 8:58, Филип. Пос. 2, 6, 7, 8).

Він учив, що Христос був чоловік і тільки чоловік, коли був на землі і що Він мав лише одну природу, т. є. чоловічу. (S.S. Vol. 1, pp. 179—180).

А Христос Сам говорить, як був на землі: Я і Отець одно (Йоан. 10:30). Я вийшов од Отця і прийшов на світ. Знов залишаю світ і йду до Отця (Йоан. 16:28). З Них і Христос по тілу, що над усім Бог, благословенний по віки. (Рим. 9:5 і ще читай 1. Йоан. 5:20, до Жид. 1:8, Єв. Мат. 11:27). Він прощав гріхи (Мар. 2:5—7). Він був Всевідючий (Мар. 11:1—8). Він був Всемогучий (Мат. 28:18). Він приймав поклонення від людей (Мат. 14:33 і 28:9). Чи міг Він се робити як би був лиш чоловіком?

Він, Руссель, учив знищення чоловіка Христа Ісуса. Він говорить, Христос принісши Себе в жертву скинув з Себе всякі права і претенсії на будуче існування (S.S. Vol. p. 199). І що Христос перебувши на цій планеті (землі) три з половиною років свого життя і Його існування кінчилось на хресті S.S. Vol. 1, p. 230. І тому, що Він більше не є з чоловічеською природою, ми не повинні очікувати Його другого приходу в чоловічеськім образі, як то Він був у першій приході (S.S. Vol. II. p. 107). І що Христос не є на далі з чоловічою природою, а лиш духовна особа, котрого ніхто з людей не видів і видіти не може ((S.S. Vol. II. 131). І що душа (Личність) Ісуса Христа у час смерті перейшла у забуття, у пекло, і не існувала у період смерті (S.S. Vol 5, 362). І що було кінцевим, не лиш, щоб чоловік Христос Ісус умер, але також кінцевим було, щоб чоловік Христос Ісус більше ніколи не жив. (S.S. Vol 5, 454). І що Христос зовсім не воскрес. Він говорить: Чоловічеське тіло нашого Господа Христа було надприродно кудись перенесене... І ми не знаємо, що з ним сталося, лиш що воно не зотліло. Чи воно перетворилося в газу, чи може десь ще й тепер презервоване (переховане) на пам'ятку великої любови Божої, Христового послуху і нашого відкуплення (S.S. Vol II. 128—150).

Ми не знаємо, що з ним сталося: чи у газу перетворилося...

Досить цього!

Чи може бути більше богохульство! Брехня первосвященників, що будто ученики украли тіло Христа — менше удивить кого будь, як ця спекуляція Русселя... Самого Христа слова так ясні ще до воскресення Його тіла, в котрім Він мав умерти. Зруйнують цю церкву й Я за три дні підніму вам її... Він же глаголав про церкву Тіла Свого (Єв. Йоан. 2:19—21) і це точно сповнилось. (Читай Єв. Луки 24, 46—46 і м. і.).

Ангели свідчать, що Він воскрес (Лук. 26:6), а Руссель каже — ні. Ап. Павло свідчить, що Він воскрес. Як-же скінчилось усе, що про Него писано, знявши з дерева, положили у гробі... Бог-же воскресив Його з мертвих... Обітування... Бог сповнив нам... Піднявши Ісуса... (Діян. 13:29—37). Ап. Йоан свідчить. Ось іде з хмарами й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи, і заголосять перед Ним усі народи землі (Откр. 1:7).

Що! Побачать Його? Та ще й пізнають Його (по ранах на Його тілі) і ті, що Його прокололи. А Руссель каже — ніхто не побачить. Але-ж бо Сам Христос свідчить, що як Він зживиться (т. є. у другому приході) й тоді заголосять усі роди землі і побачать Сина Чоловічого, грядущого на хмарах небесних... (Єв. Мат. 24:30). Що! Знов побачать? Та ще й Сина чоловічого, а не Руссельового, духовну істоту, яку ніхто бачити не може? На хмарах небесних, а не на хмарах горя і клопоту, які видумав Руссель.

Ап. Павло свідчить, що Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми — Чоловік Ісус Христос (1. Тим. 2:5), і то після воскресення, а Руссель каже, що чоловік Христос Ісус умер, — навіки умер.

Ап. Павло свідчить знов, що Христос з мертвих устав... і коли Христос не воскрес, то марна проповідь... марна і віра (1. Кор. 15:12—14).

І дійсно, Руссалізм і є марниця — абсурд.

Далі, Руссель вчив, що другий прихід нашого Господа відбувся у жовтні (октобрі) 1874 року і від того часу почалося жниво в присутності Господа, і що у 1914 році також у жовтні мало бути закінчення поганських часів, Жиди мали уже всі бути у Палестині, церква вся собрана і прославлена і

Царство Боже почнеться в силі (S.S. Vol II. 170, 76, 77).

Проти такої спекуляції Русселя св. Письмо ось що каже: Про той день і час ніхто із людей не знає (Єв. Мат. 24:36). Син чоловічеський прийде несподіваної години (Єв. Лук. 12:40). Не людям знати час і пору, що Отець положив у Своїй власті (Діян. 1:7). А то що Він (Христос) ще не прийшов, ми маємо свідoctво. Господь заповідав спомин Його смерті (Лук. 22:19) і ми маємо се робити, доки Він прийде (1. Кор. 11, 26). І ми се робимо, доки Він прийде. А Руссель каже, що він уже прийшов в 1874 році. Тут щось не так. Руссель розказує бабусини сни і називає то Словом Божим. Христос Сам сказав: Як бо не пійду (від вас), Утішитель (Дух святий) не прийде до вас, як-же пійду, пришлю Його до вас (Єв. Йоан. 16:7).

Це ясно, що поки Дух святий з нами, Христос не є присутний лично. Коли-ж Христос прийде, то не лише церков візьме, але й Дух Святий, Котрий тепер вдержує (II. Солун. 2:7). А то, що Він прийде, про те так багато свідчить слово Боже і це надія Церкви Христа всіх віків. Наше бо життя є на небесах, звідкіля ждемо і Спасителя, Господа нашого Ісуса Христа (Филип. 3:20).

Йду наготовити вам місце... І **знов прийду** і прийму вас до Себе (Йоан. 14:23). Цей Ісус, узятий від вас на небо, **так прийде**, як виділи Його восходячого на небо. (Діян. 1. 2, читай далі Откр. 22:12. Мат. 16:27, Луки 9:26, Яков. 5:7, 8, Жилів. 10:37, Откр. 22:20). Фальшива ж наука Русселя, про невидиму присутність Христа, що прийшов року 1874-го, наробила багато клопоту.

Ів. Шакотко.

(Кінець буде.)

Русский Отдел

С РОЖДЕСТВОМ ХРИСТОВЫМ
И
НОВЫМ ГОДОМ!

С Л А В Ъ Т Е Т В О Р Ц А .

Пр. Соломона 5:21.

Пред очами Творца —
Человека пути...

Как же жить нам тогда?
Как нам в жизни идти?

Что задумали мы

Бог уже наперед

Видит план издали,

Видит все напролет.

Если нас иногда,

Мучит мысль нечиста,

Бог нам скажет сейчас

В тот мучительный час.

Будем думать мы так,

Хтобы славить Творца,

Ибо червь мы и прах,

Но душа нам дана.

Наши мысли гадки,

Если в ярости злой

Нетерпением мы

Загорелись порой.

И тогда наш язык —

Он ведь острый, как штык

Ранит сердце больных
Ближних душ дорогих.

Пусть же наши слова

Как бальзам лекаря,

Лечит слабых людей,

Чтоб им жить веселей.

В мире много болтни,

Оскорбительных фраз

И несут все они

Тьму смертельных зараз.

Пусть же мысли, слова

И земные дела,

Вечно славят Творца

Всеблагого Отца.

Жизнь земная тогда

И вселенной чертог

Будет царством Творца.

Жить в нем будет Сам Бог.

И народы на земли

Будут жить лишь в любви,

И положит конец

Всем мученьям Творец.

А. Назаров-Антропос.

РОЖДЕСТВО ХРИСТА.

Рождество Христа — праздник детей. Счастье, сияющее из горящих детских глаз, делает старые сердца снова юными. Глядя на радость наших детей, мы не можем не вспомнить Дитя Вифлеема, и сердца наши горят желанием, чтобы и наши дети были детьми христианскими.

Рождество Христа — **праздник света**. Даже самый бедный украшает свое дерево света. И из этого моря света сияет нам указание на Того, Кто некогда, как яркий свет, воспламенился на темных полях Вифлеема, став светом для всего мира.

Рождество Христа — **праздник дара**. Многие снова испытывают истинность слов: „блаженнее давать, нежели принимать”. Но — елку украшать, рождественские подарки давать может, пожалуй, и неверующий. Однако, Рождество Христа истинно празднует лишь тот, кто к яслям Вифлеемским подошел пол-

ный тихой благодарности за неизреченный дар, которым Бог нас в Своем возлюбленном Сыне одарил.

Так стоит Вифлеем в центре всех наших праздников; туда стремимся мыслями нашими и молитвами нашими.

Там в яслях лежит небесное **Дитя**, — дабы дни этого праздника мы все праздновали, как дети Отца, открывшего нам сердце Свое.

И из яслей исходит **свет**, который хочет все, все озарить. Так дай же тебя просветить, душа моя, не упусти лучей благодати!

И величайшим рождественским **подарком** все-же остается **Сам Спаситель**.

Будет отныне мне что-либо нехватать, буде-ли сила иссякать, — одно только буду помнить: я имею Спасителя, Который от яслей до гроба, до престола славы — мне, слабому и немощному, принадлежит!

С нем. Е. М.

БОГ ЕСТЬ ЖИЗНЬ.

Когда я слышу зов святой,
Меня зовущий в край родной.
Тогда поет душа моя,
О счастье данном для меня.

Когда я вижу лик Христа
И знаю мощь Его креста,
Моя душа, как свет живой
Сияет радостью святой!...

Люблю я мыслить о Христе,
О Божьей дивной полноте,
И Божий лик хочу видать
Дабы мне счастьем обладать.
Среди скорбей и суеты
Среди греховной темноты,
Я вижу Божий лик святой,
Как свет спасенья дорогой.

Когда смущает грех меня
И в страхе б'ется жизнь моя
Тогда, как голубь, Дух Святой
Говорит тихо надо мной.
Хочу я мыслить о Христе,
О Божьей дивной полноте,
Я все хочу Ему отдать,
А дар любви Его принять.

П. Коляда.

О М О Л И Т В Е.

(Окончание.)

Молитва — исповедание.

Вторая часть, на которую мы должны обратить серьезное внимание, это — исповедь: „и прости грехи наши, как и мы прощаем должникам нашим”. Никак не возможно получить что-либо от Него, если мы не будем исповедываться, а также прощать нашим ближним.

„Кто рожден от Бога, тот не грешит”..., но все же мы живем среди греховного мира. Правда, что мы не делаем столько грехов, как до нашего обращения, но не смотря на это мы имеем погрешности.

Один из грехов, на который большинство, даже верующих, мало обращают внимания, это есть грех неблагодарности. Мы получаем обильные благословения от

Господа и вообще все, что только мы имеем — это дар Его. Но большинство из людей считают себя мало обязанными благодарить Его.

Дорогие братья, мы должны особенно быть внимательными и за все быть Ему благодарными. И в нашей второй части молитвы — исповедании, также исповедывать нашу неблагодарность перед Господом.

Молитва — прошение.

Вся наша жизнь зависит от Бога и все, что мы имеем, есть ни что другое, как Божий дар. Есть люди, которые думают, что они живут и имеют все, благодаря своему труду, но жизнь и опыты житейские показывают, что мы можем трудиться день и ночь, но если Господь не благосло-

вит труда, то не будет никакой пользы.

Благословение зависит от того, насколько наше сердце расположено к благодарности. Чем больше мы благодарны Богу, тем обильнейшие от Него благословения получаем. Весь наш труд, будь то в духовной, или материальной работе, если не благословен от Господа, не приносит равно никакой пользы.

И так, чтобы иметь что-либо в нашей жизни, мы должны всегда открывать это Богу в наших молитвах, в прошении с благодарением и с полной верой в получение ожидаемого, а если мы сегодня просим, а завтра уже забыли, о чем просили, то ясно, что молитва будет без ответа. В молитве должна быть постоянность.

Но еще должны заметить, что молитва есть не только славословие, исповедание и благодарение, но молитва есть все для нас, и от нашей молитвы зависит благосостояние жизни. Как необходим воздух для дыхания, так необходима молитва для христианина.

И опять, молитва есть духовная рука, которою мы берем по воле Божьей, что нам нужно. Только по воле Бо-

жьей, это должны вы твердо запомнить, дорогие братья и сестры, а все, что не по Его воле, мы не можем иметь.

Какова сила молитвы? Часто этот вопрос встает и многие думают, что молитва имеет ограниченную силу и не все она преодолевает. Я верю и убежден, что силы молитвы никто не может измерить и нет ей предела. Как силен Бог, так сильна молитва, если по Его воле. Все, что может делать Бог, то может делать молитва, если она по воле Божьей.

В жизни нашей мы замечаем, что не всякая молитва одинаково сильна. Есть молитвы сильные, которых мы много можем встретить в Священном Писании, но и были молитвы не исполнены. Не должно забывать, дорогие братья и сестры, что если-бы молитва зависела только от Бога, то она могла бы делать все, но молитва также зависит от того, кто молится и как он молится.

Тот, кто молится о том, о чем не следовало бы, он ограничивает силу молитвы. Важно находиться в правильном отношении к Богу и молиться только по воле Его. Слова Христа „есть-ли между вами человек, которого сын попро-

силбы хлеба, а он подал ему камень и т. д.", если человек не может этого делать, тем более Отец наш Небесный. Но часто человек, благодаря своей близорукости, считает Божий дар — хлеб, камнем и отвергает его. Для примера вы можете взять русский хлеб. Если бы кому-нибудь, кто вырос в этой стране и не видел никогда русского черного хлеба, дали его, то я уверен, что он отверг бы таковой.

Бог знает лучше наши нужды и заботится о нас, но люди часто и даже очень часто отвергают Божий дар, надмеаясь своим плотским умом. Малейшая вещь, полученная от Бога, может послужить нам великим благословением.

И еще сила молитвы зависит от веры человека. Слово Божие говорит, что если будете иметь веру с горчичное зерно, то горы передвигать будете и чудеса творить, также могли бы и сегодня, если бы хватало веры. Апостол Иаков учит не сомневаться, потому что сомневающийся подобен морской волне, а часто в жизни случается, что staje человек на колени и усердно молится, а в сердце вкрадывается мысль: „А может быть и не получу” и та-

кой человек ничего не получит. Такими поступками мы унижаем слово Божие и самого Бога, потому что написано: просите и получите”, а мы не доверяем Ему и не получаем и этим сила молитвы ограничивается.

Если мы просим по воле Его, то молитва наша есть сила двигающая нас вперед к цели. Не только от мотивов зависит наша молитва, но и от цели.

Иаков говорит: „Просите и не получаете”.. (Иак. 4). Дети капризные часто просят у родителей, что им взбредет на ум, но матери и отцы не всегда исполняют просьбу их. Часто, несмотря на плач и стоны, родители остаются глухи, а иногда еще и наказывают детей, потому что они лучше видят пользу или вред просимого, не так ли должен поступать наш Небесный Отец?

Он скажет „да” и даст или Его ответ будет отрицательный и благоразумные дети не должны быть капризными в таких случаях, потому что этим мы не приносим ни на волос пользы.

Теперь мы уже немного научились, что такое молитва и также не должны забывать тех причин, от которых зави-

сит сила и исполнение молитвы.

Чем вера сильнее, тем успешнее молитва.

Все, что делал Христос, находясь на земле, сводилось к одной цели — прославить Бога Отца. Он пришел, жил, учил, умер и воскрес, чтобы Бог был прославлен в Его величии.

Если жизнь Христа, непорочного от начала, была сосредоточена только на этой одной цели, то сколько более наша жизнь должна протекать для той же цели?

По нашим делам и заслугам,

какие мы делали, мы не должны бы существовать на земле, но милость и любовь Божия держат нас.

Господь отвечает на наши молитвы, где мы хотим Его славить. Наказывает и не отвечает также для Его славы, чтобы облагородить нас.

Будем помнить и сводить все наши цели в наших молитвах и жизни к тому, чтобы Имя Его было прославлено, тогда наша жизнь будет счастливой, а все молитвы будут услышаны. Аминь.

Н. Наркевич.

Зап. Н. Шелпук.

НЕТРОНУТОЕ БОГАТСТВО.

Недавно я прочел статью в английском журнале „Н. Н.‟, которую желаю передать вкратце.

„В 1874 г. в штате Нью-Джерсей, умер верующий человек. В своем завещании он написал так: „После всех расходов на мое погребение, прошу дать мою настольную Библию моему племяннику, Стефану Маршу“. После его смерти было все исполнено.

Марш, получивший Библию, принес домой, положил и никогда ее не открывал. Сам он имел гражданскую

службу, на которой зарабатывал только на дневное пропитание. Так он бедно прожил сорок лет. В продолжение сорока лет ему часто приходилось бросать взгляд на „неужный“ подарок.

Перед своей смертью, он был уволен со своей должности. Доживая последние дни, он решил сложить свои вещи и переехать в другой город к своему сыну. Пересматривая все вещи, Марш взял и Библию и решил посмотреть ее. Он начал перелистывать. Что же он там находит? После ка-

ждых нескольких листов были кредитные билеты. Всего на суму 5,000 дол.

Когда он получил Библию, тогда он мог-бы употребить эту суму и нажить богатство, теперь он уже одной ногой стоит в гробу и не тронутое богатство должно остаться. Так он и умер.

Рассказчик происшествия указал как народы не знают, что в Библии такое большое

богатство для жизни вечной. Я обратил особое внимание на наш русский народ, который веками целовал Библию, но никогда не посмотрел в середину, между страниц. И теперь приходится умирать бедным и несчастным. „И отдам тебе хранимые во тьме сокровытые богатства, дабы ты познал, что Я Господь, называющей тебя по имени Бог Израилев”. Ис. 45:3.

И. Ф. Савчук.

КОНФЕРЕНЦИЯ ЖЕНСКИХ КРУЖКОВ.

Вайсерой, Саск.

Июня, 6, 1929.

Председатель союза бр. Ив. Шакотько открыл собрание и пригласил к пению: „Дружно, дружно будем мы работать”, после чего сестра А. Василенко руководила молитвой.

Бр. Я. Я. Винс прочел из Д. Ап. 9. гл. 36—42 ст. ст. и сказал о значении собрания женщин, но главное о их работе и какое благословение приходит через их работу.

Между прочим брат упомянул, что часто и даже в большинстве случаев всеми материальными средствами хозяйства распоряжаются братья, а сестры только работают, однако, есть женщины, которые

находят время и работают для распространения Евангелия и поддержания святых, как это делала Тавифа, которую читаем в вышеприведенном месте из Писания. Брат упомянул, что во многих случаях сестры в деле Евангелия стоят впереди братьев.

После чего брат указал, что Новый и Старый Завет полны примерами трудолюбия сестер и особенно еще рассказал об одном поразительном случае, имевшем место в Сибири, где сестры спасли дело Божие, собрав нужные средства, когда все источ-

ники были закрыты.

Анна Щербина, председательница местного кружка женщин, сказала несколько слов приветствия и пожелания и передала дело ведения и руководства конференции сестре Петриченко, председательнице общего объединения.

Затем пропели: „Пред Спасителем у ног слушала Мария”.

Последовали отчеты от всех кружков.

С. К. Заболотная от Вайсеровской общины.

Наш кружок организован 11 марта 1928, во время приезда бр. Шакоцько. В начале было 20 членов а тепер 27. Наша цель служить Христу своим именем и помогать распространению Евангелия. Еще прочла несколько мест из Св. Пис. в подтверждение этого и еще, что кружок старается поддерживать и местную Церковь в ее нуждах. Также еще сказала, что они делают чл. внос ежемесячно по 25 с. и занимаются рукоделием и уже устраивали базар. Отчет кассы такой: Прих. 152.01. Расх. 121.47. Ост. 3054.

Сестра Петриченко от имени кружка при Лизардлейской общине дала краткий отчет.

„Начало кружка 17 Июня

1927 года. За прошлый год имели 21 собрание, из них были деловые, назидательные, а также устраивали обеды с сборами и делали ручную работу и членские взносы. В общем, наши сестры, сказала сестра, во всем были дружны и старательны. Состояние кассы подано конференции: Прих. 154.90, Расх. 142.25. Ост. 12.75”.

С. А. Василенко из Блейн Лейк. „Привет и сердечные пожелания. Я неграмотная, сказала сестра, и потому не имею записок, но постараюсь сказать, что мы делаем. Мы имеем очень хорошие собрания через каждые 2 недели по средам, но теперь у нас среду заняли братья для молитвенного собрания. Прошлый год у нас были чл. взносы по 25 с., а в этом году добровольные пожертвования. Собираемся и читаем слово Божие и рассказываем на память стихи из Писания. Одна наша сестра умерла, которая была примерная труженица и даже до последней минуты она ободряла и призывала к работе, мы очень жалеем и заметно недостаток в наших рядах. Я думаю, что у нас было около 200 дол. Но я не знаю, куда и сколько было

расходовано. Мы много помогали всем нуждающимся”.

С. Качман из Оверстон сказала, что там есть очень мало сестер и организации не имеют, но все же мы иногда при возможности делаем сбор и посылаем союзному кассиру.

От имени Игелкрикских сестер говорил брат Коваленко и сказал, что там сестры организации также не имеют и не знают порядка работы, но все же они имели распродажу и собрали около 91 дол. для помощи. Просил помочь им в деле организации.

Председатель с. Петриченко прочла из. Рим. 13:11 и устав кружка женщин.

Сестра певица из Чикаго М. Пригодич спела: „Я быть ничто желаю, у ног лишь Его пребывать”.

Затем бр. Бузоветский, кассир союза прочел отчет кассы.

Избрание правления. Единогласно избранными были:

Председатель — С. Петриченко, Саскатун.

Секретарь — С. К. Заболотная, Вайсерой.

Кассир — С. Бузовецкая, Бл. Лейк.

Бывшая секретарь союза с. Е. Панькова ныне Герисон, по случаю отъезда в Торонто,

сказала прощальное слово и слово назидания и пожелания в работе.

Сестра Винс сказала слово назидания и передала привет от Дальне Восточного Союза Женщин и рассказала о ходе работы там. Не лишним будет упомянуть некоторые способы работы.

Хотя те сестры терпят не бывалые притеснения со стороны властей, там запрещена всякая работа с целью распродажи, но все те сестры находят возможность работать для Господа. Там они применяют такой способ: когда власти запрещают что-либо делать, то они сеют огород и известную часть его посвящают для дела Божия и таким путем делают великую работу. И многое другое, на что можно было бы указать, делают там сестры.

Сестра О. Кмета, также недавно приехавшая из России, сказала несколько слов о работе там. Она сказала, что Россия в трудных обстоятельствах в данное время и ожидает помощи от нас здесь и мы не должны забывать этого.

Затем сестра А. Василенко из Бл. Лейк еще раз сказала о работе у них, а кроме того внесла предложение о сред-

ствах, которые приобретают кружки и куда их употребляют. Сестра сказала что 2/3 всех средств нужно посылать в союзную кассу а 1/3 нужно

оставлять для местных нужд. Сестра Марчак из Вайсерой подтвердила это предложение и оно было принято единогласно через голосование.

Блейн Лейк

НОВОСТИ НИВЫ БОЖИЕЙ.

М. М. М. Блейн Лейк.

Июля 26-го дня в Блейн Лейкскую Союзную Общину приехали дорогие гости: брат И. Кмета, недавно приехавший из С.С.С.Р. и брат Виктор Наркевич с сестрою Марией Пригодич.

С некоторыми исключениями они пробыли до 29-го дня и Евангельскими проповедями и пением ободряли слушателей.

Брат Кмета произнес несколько проповедей; все они были исполнены любовью, смирением, искренностью и особенно влияли на все собрание.

Преисполны логическими выводами, научными данными и историческими доказательствами были проповеди брата Виктора Наркевича

Сестра Мария Пригодич своим пением будила к сознанию о небесной стране.

Собрания были переполнены людьми. Блейн Лейкская русская колония была осо-

бенно рада приезжим гостям из далеких стран.

Саск.

Клечковский, Саск.

В присутствии братьев и сестер и хора из Блейн Лейк праздник жатвы состоялся 20-го Октября на Клечковский. Успели сделать собрание, в котором участвовали братья Петро Онищенко, брат Григорий Бузовецкий и др. Братья и сестры остались весьма благодарны гостям за духовную поддержку. Воистину, Бог прославился!

Блейн Лейк, Саск.

Блейн Лейк, Саск.

Брат Петр Коледа, из Игел Крика, посетил нашу общину 27-го Октября. Он держал духовную проповедь о спасении Богом грешников. В основание проповеди прочитал Иоанна 3 гл. 16 стих. Его проповеди ободрительны, полны жизни и энергии. Он указывал, что спасение во Христе, Который воодушевляет Святым Духом многих

християн на самоотверженніє подвиги. Все були раді єго посещенію.

Игел Крик.

Брат Лука Кравченко, пресвитер Союзной Общини на Игел Крике, заявил, что за все время существования общины он не переживал столь исторического момента, как во время крещения более двадцати душ в Июле месяце с. г. Крещение состоялось в озере, под открытым небом, при чудной погоде. Крещение

совершали братья Шакотко и Лука Кравченко. Толпа людей была очень большая. Там-же состоялось и евангельское собрание.

Дай Бог, чтобы заключившие завет с Богом посредством крещения воспитывались для Его славы!

Не пропустите прочитать в следующем номере „Е. В.” интересные описания „Праздников жатвы”: на Игел Крик, Блейн Лейк, Лизард Лейк и др. местах.

Євангеліє в Світі

КАНАДА.

НОВА ГРОМАДА НА БЕНІТО, МАН.

Минулого літа в тій околиці поселилось шість віруючих родин, котрі прибули з Волиня, з повіту Рівного. Ті браття поселились на полудне від місточка Беніто, около 12 миль, — околиця так звана Качачі Гори.

Ті браття знайшлись в розкиненім положенні по тих горах і лісах, по кльїка миль один від другого, — без зібрання. Почали тужити за своєю громадою в Рівнім, немов Ізраїльський нарід, коли

знайшовсь в полоні у Вавилоні за бувшим Ханааном, в котрому вони зазнавали великих привілей домашнього життя та дружних сходин.

В тузі своїй браття та сестри підносили свої молитви до Господа, щоби Він післав їм братів, котрі принесли-б їм слова потіхи і мужности в пору великої потреби. Господь почув молитву братів і післав до них бр. П. Кіндрата і бр. Йова Форсюка з Арран, Саск.

Ті брати прибули тут з великими труднощами в суботу вечер жовтня 19. Дорога туди глинкавата, а сніг з дощем розмочив її, то було надміру

тяжко дістатись автом.

В суботу увечері відбулось благословенне зібрання, в котрому ці два брати служили словом Божим. Також того вечера зорганізовано тут малу громадку з вісьмох членів і п'ятих симпатиків, котрі є любителями Божої правди.

Вибрано керівним братом Луку Надюка, секретарем і касієром брата Івана Надюка. Браття обіцяли з'їжджати кожної неділі в зібрання і разом прославляти Господа і будуватись у слові Божім.

В неділю рано, около 11 години, браття знов зіхались. Зібрання відбулось в домі брата П. Білика. Відспівано пісню „О, Боже Отче в небесах”. Бр. Іов Форсюк провів молитвою, бр. Лука Надюк читав слово Боже, відтак бр. Форсюк заняв коротке слово, а брат Кіндрат вів проповідь на тему: „Що спасає”. При кінці було Ламання Хліба, на спомин Смерти Господньої і закінчено зібрання пісню: „Най буде Отцю все-благому хвала.

Братя попрощались з місцевими братами і сестрами і відправились далше до Мінітонас, де також відбулось благословенне вечірнє зібрання, і взяли маленьку участь в торжестві німецьких братів, при отворенні молитовного Дому в місточку Мінітонас, де також обіцяно дати українським і чеським браттям приміщення для зібрань.

Тут відбулось також Господня Вечера, де прийнято чоти-

рох новоприбувших членів з Польщі, в ряди Менітонської громади.

П. К.

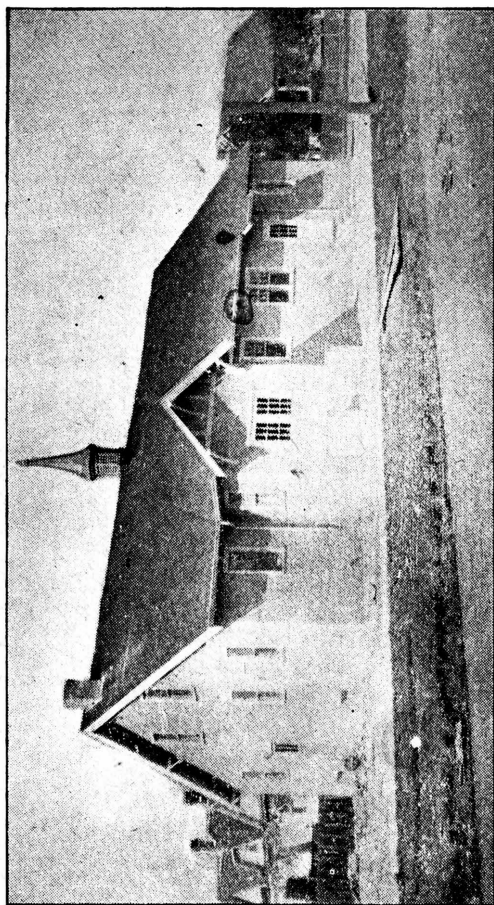
Проп. Волвертон,
місіонер у Індії.

ПОЖЕРТВИ НА „Є. В.” ПРОДОВЖУЮТЬСЯ.

1. Ів. Шако́тко	\$12.00
2. бр. Литовський, Саск.	12.00
3. І. Фрайнак, Мич.	2.00
4. Збірка на Оверстон	3.60
Н. Лукія́нчук	2.00
(1.00 місячно)	
В. Курівчак	2.00
5. Іл. Шако́тко місячно	0.50
- Браття і сестри!
Видання „Є. В.” залежить виключно від вас.

Чи ви допоможете САМИМ СОБІ в виданні журналу?

Подумайте — лише невелике зусилля помагати і Зах. Союз буде мати друкованого гостя з новинами і порадами до євангельського життя.

ФРАНЦІЯ.

ЄВАНГЕЛІЄ ДОСЯГАЄ ЧЕСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ І УКРАЇНСЬКИХ ЕМІГРАНТІВ.

Господь послав можливість проповідувати чесько-українським емігрантам в Аргентвіль, коло Парижу. Одного разу я прибув туди сам, а вдруге разом з бр. Урбаном. Я говорив українською мовою, а бр. Урбан по росій-

ські і наші бесіди були перекладено на чеську мову.

Тема була: — Чи можна знайти щастя і де воно? Між слухачами було три жінчини, що прийшли послухати євангельську проповідь перший раз. На них слова зробили такий вплив, що вони зголосилися віддати свої серця Христові.

Нас прохали частіше одвідувати цю околицю.

Т. В.

НОВИЙ МІСІЙНИЙ ДІМ.

Образок на цій стороні подає новий будинок, де відбуваються богослуження Русько-Української Громади у Вінніпегу. Було багато присутніх з різних Вінніпегських Церков. Головному проповіді говорив проп. Ворд, завід. Місії у Манітобі і Саскачевані, як та-кож були запрошені говорити п. Тампсон і бр. Ів. Кмета.

„ДЕНЬ ПОДЯКИ” НА ОВЕР- СТОН, МАН.

Я хочу поділитися з читачами „Єв. Вісника” радістю, яку ми пережили 3-го листопада. День цей був призначений у нас, як день подяки Господу за всі Його дари, які ми получили із Його щедрої любви. Жнива мали ми не дуже сприяючі, то все таки получили на щоденне проживання. На той день загостив до нас проповідник Іван Кмета і виголосив ранішню і пообідню проповідь. Осібно до молодих, а потім до старших людей, котрі на той час численно зібрались в домі найбільшим в одного з братів тутешньої громади. Брат Кмета говорив широко про вдячність Богові. Приводячи слухачів до того, що всі люди є обов'язані бути Богу вдячними. Слухачі були піднесені високо на душі. При чім також мали Господню Вечерю, на спомин Смерти Господа нашого Ісуса Христа. А після щире пожертвування на поміч Місії для поширення Євангелія серед нашого народа.

Обід мали спільний, а по обіді діти були приготовані одною із молодих сестер, Марією Негодін, дати малий концерт. Діти гарно говорили свої задачі із св. Письма, так що у слухачів тиснулись сльози до очей, як також гарно співали і більші із молоді. Опісля брат Кмета мав проповідь до молоді із 15 голови Луки, про заблудшого сина, котрий в молодім віці оставив батьківський дім і повернувся на безбожну дорогу своїх товаришів. Опісля, коли

змарнував все добро, дане його батьком, найшовся в небезпечнім положенню і з болем серця мусів вертати в отцівський дім назад, де батько радо його прийняв. Приводячи молодих людей своєю проповіддю, щоби діти були послухні родичам і неоставляли батьківського дому і вказуючи тим, що Бог так само прощає людям їхні переступки, коли повертаються до Него, каючися за свої злі учинки. Опісля полились щирі молитви, просячи, щоби Господь не опускав вірних Своїх із своєї опіки і надгороджував своїм добром.

I. Качман.

ЛАТВІЯ

ПРОПОВІДЬ НА БАЗАРІ.

Коли ми мали збори на базарі під відкритим небом, зібралося дуже багато людей. Деякі, що протирічили, скоро замовкли і многі слухали про Спасителя. Після проповіді ми змогли тоді продати 27 біблій. Молитесь про нас Господеві, аби укріпив пробуджених і тих, що рішилися йти за Христом.

E. B.

Читайте — передплачуйте — розповсюджуйте

„Євангельський Вісник“

У Канаді на рік \$1.00
По-за Канадою на рік .. \$1.25

EVANGELICAL HERALD
387 Boyd Ave.

Winnipeg, Man., Canada.

I. A. Kmeta — Editor.

I. A. Kmeta

Canada
Editor

60x
77

Donat

Kmeta